

πρὸ τῆς κλεισμένης τῆς Βουλῆς
φωνάζει: διαλύσει.

Φ.—Διάλυσε τὴν, Πάλλη μου, κ' ὑπάκουσε 'στὸν γέροντα,
κατάλαβε πὸς τὸ ζήτησι τοῦ κράτους τὰ συμφέροντα.
Μόνον μ' αὐτὴν θὰ τύγμων δικαίωμα ἐξασφάλισιν,
ὡς κ' οἱ Τῶν Μπαύλ τὸν Τσαμπερλαίν ἀφῆκαν κατὰ μέρος
καί 'στῆς δικῆς μας τῆς Βουλῆς προσέγουν τὴν διάλυσιν,
κ' ὁ Λόρδος Μπάλερδς Ἀγγλιστὶ φωνάζει: τὸπ' ὁ γέρονς.

Διάλυσε τὴν... τραλάλῃ...
νὰ σ' ἔχωμε καρῖνα,
νὰ τὴν περάσωμε καλά
καὶ τοῦτον τὸν χειμῶνα,
νὰ πρῶσιμε, νὰ μεθύσωμε
'στὰς θήκας τὸν παργῶνα,
κ' ἔτσι νὰ βοηθήσωμε
τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Διάλυσε τὴν, Πάλλη μου, νὰ πιάσωμε δουλειά,
κ' ἐγὼ νὰ γίνω Κόρδονς κ' ὁ Περιστὶς ἐλθῆ.

Τὸπ' ὁ γέρονς νὰ φωνάξω μὲ καρδόνια 'στὸ λαϊκὸ
καὶ μπᾶμ μπούμε νὰ πολεμῶ,
κ' ὁ κανάνας Περιστὶς σέρνομας ἐλθῆς κλαδί
νὰ φωνάξῃ: τὸπ' ὁ νέος, ὁ Κορρατίης δηλαδὴ.

Σὰν φρενήρης Μιραμπὼ
πατερά νὰ συγκαλῆσω,
καί 'στῆς Ἐκκλησιαστικῆς νὰ μπῶ
τοὺς ἀγίους νὰ κληθῶ.

Μπᾶμ γὰρ πόθους ἰδεοθεῖς
'Αρκουδιζάνδρες λυσσοθεῖς,
μπᾶμ κ' ἐμεῖς μὲς 'στὴν Ἀθήνη
γὰρ τὸν ταδε καὶ τὸν δεῖνα.

Μπᾶμ κύτοι γὰρ Μακεδόνες,
μπᾶμ κ' ἐμεῖς γὰρ τῆς Κορδόνιας,
μπᾶμ κύτοι φοιτῶν 'στὰ τόπινα
γὰρ τὴν Δράμα, γὰρ τὰ Σιόπινα,
μπᾶμ κ' ἐμεῖς μὲ πιστολιζῆς
γὰρ τοῦ Κόντε τῆς ἐλθῆς.

Π.—Τὴν διάλυσι προσέμω με πολλοὺς 'στὸ κορρενεῖο,
κ' ἔλα τὼρα, κασσιδιάρη,
νὰ σὲ ρέω 'στὸ στυλιάρη,
κ' ἡ διάλυσις νὰ γίνῃ 'στὸ δικὸ σου τὸ κρανίον.

Ἐνύπνιον τοῦ Θεοδώρ, τοῦ διαλύσεις καρτερεῖ.

Ὁ λαὸς φωνάζει ζήτησι,
κ' ἡ Βουλὴ διαλυθῆτω.

Ποῦν ὄνειρον ὄραϊον
τὰς αισθηθείς μου πλανῶ...
καὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων
σὰν ἐγύρισαν ἔσανά
μετὰ μαύρην ἐξορίαν
εἰς τὴν γῆν τῶν τὴν πατρίαν,

δὲν ἐχάρησαν τοσοῦτον ὅσον σήμερον ἐγώ,
τῶν θεσμῶν μας ἡ Γοργώ.

Τέλος πάντων διελύθη
καὶ πολλοὶ χειροκροτοῦν...
νὴ! προσέχονται τὰ πλῆθη
κ' ἐν λόγον μου ζήτου.

Ξαναβγαίνω 'στὸ μπακλόνι... λάμπω καὶ βροντοκοπῶ...
Ξαναπέστο μου φωνάξου... σὸπιτὴ νὰ σὰς τὸ πῶ.
Μπαίνω μέσα, μὰ καὶ πάλι θέλου νάβγω νὰ μιλήσω...
τί νὰ κάνω... ξαναβγαίνω τοὺς Βουλαγάρους ν' ἀπειλήσω.

Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε,
κ' ἔλι τοὺς θεσμούς φρουρεῖτε.
Λησμονῶ τοὺς τενεκεδῆς
τῶν προσφάτων ἐλυθῶν...
ἴτε, σκνιδάδες παῖδες,
νέος ἱερὸς ἀγών.

Νὰ παντιέρας, νὰ καρδόνια,
καὶ σκνιδία καὶ καρδόνια,
ἢ χιονάτιας μου μπαρμπάτιας
κουματίζου μὲς 'στ' ἄσκηρια,
σκαῖζου 'στὰ ψηλὰ ρουκεῖτιας
καὶ τραμάζουνη τεστέριας.

Μία μπακίνο, δύο βγαίνω... προχωροῦν μετὰ βοῆς
κ' ἔλλα ψηφροῦνον σκνῆνη,
κ' εἶναι βάλσαμον γὰρ μένα κ' ἐλιζήριον ζωῆς
ἢ διαλύσις ἐκεῖνη.

Διελύθη τέλος πάντων ἡ Βουλὴ τῆς ἀμαρτίας...
δὲν θὰ φύγω τὼρα πλέον 'στὰς ἀτάξιας τῆς Δαλματίας.
Λύσετέ μου, συμπολίτικα, νὰ μπουσῶλα παραγορήμα,
κ' ἀπ' ἔδω δὲν κάνω βήμα.

Μὰ τί λέγω... στήτε στήτε... καλὰ βρίζονται δεμένα,
μὴ μοῦ λύσετε κανένα.
'Ἡ διάλυσις μου λέγουν ἦτον ὄνειρον καὶ πλάνη...
φεῦ! ὁ Πάλλης ἐπιμένει καὶ διαλύσιν δὲν κάνει.

Δὲν ἀκούει κὰν τὸν τόνον τῆς φωνῆς μου τῆς ὀργίλης...
Πάλλη μου, διάλυσε τὴν, κ' ἔχεις ἀρκετὰς αἰτίας...
φεύγω φεύγω... μὴν ξεχάσης τὴν διάλυσιν νὰ στείλῃς,
τὴν προσέμω διχῶς ἄλλο 'στὰς ἀτάξιας τῆς Δαλματίας.

**Καὶ καμπόδιας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταίς.**

Κοντινατάλ, τοῦτέστι μετὰ Ξενοδοξεῖον
'στοῦ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμαριας ἐξήντα, μαγεμικὴν ἄρτιαν,
εἰς τοῦ Κορρασιακῆν τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξάσιον τὴν θῆαν καὶ τέλειον καθ' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κ' ἡ κάθε κατασκάλα,
κ' αὐτὸ τὸ διευθύνει καὶ νουεγῶς κ' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ δρῶν καὶ ῥέκτης Χρῆστος.